

Sygn. akt X P 1311/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 maja 2018 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia Wydział X Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Anna Garncarz

Protokolant: Dominika Gorząd

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21 maja 2018 r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa M. Z.

przeciwko (...) S.A. w W.

o wynagrodzenie

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. w W. na rzecz powódki M. Z. kwotę 5.520 zł (pięć tysięcy pięćset dwadzieścia złotych) tytułem wynagrodzenia wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od:

- kwoty 1.840 zł od dnia 01 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty;

- kwoty 1.840 zł od dnia 01 lipca 2014 r. do dnia zapłaty;

- kwoty 1.840 zł od dnia 01 sierpnia 2014 r. do dnia zapłaty;

II. wyrokowi w pkt I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 1.840 zł brutto;

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 900 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

IV. nakazuje stronie pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieście) kwotę 781,32 zł tytułem kosztów sądowych.

UZASADNIENIE

Powódka M. Z. pozwem z 20 grudnia 2014 r. (data stempla pocztowego) skierowanym przeciwko, (...) S.A. z siedzibą w W., wniosła o zasądzenie od strony pozwanej 5.520,00 zł tytułem wynagrodzenia za okres maj-lipiec 2014 r. wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwot: 1.840,00 zł od 1 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty; 1.840,00 zł od 1 lipca 2014 r. do dnia zapłaty; 1.840,00 zł od 1 sierpnia 2014 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenia zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swoich żądań, powódka podniosła, że była zatrudniona u strony pozwanej na stanowisku sprzedawcy usług finansowych. W trakcie pracy ujawniły się u niej schorzenia w postaci astmy oskrzelowej oraz chorób skóry. W związku z powyższym, została poddana badaniom lekarskim, w wyniku których została uznana za niezdolną do pracy na dotychczas zajmowanym stanowisku pracy. Wskazała, że przedmiotowe schorzenia powstały w związku ze świadczeniem pracy w warunkach narażenia na działanie czynników szkodliwych, o których występowaniu nie została poinformowana przez pracodawcę.

Pismem z 14 kwietnia 2014 r. strona pozwana złożyła jej oświadczenie o wypowiedzeniu umowy o pracę, jako przyczynę wskazując, że wobec przeciwwskazań zdrowotnych i braku możliwości powierzenia pracy na innym stanowisku, brak jest możliwości zatrudnienia powódki. Jednocześnie pracodawca złożył jej propozycję skrócenia okresu wypowiedzenia i dokonał zapłaty wynagrodzenia jedynie za miesiąc kwiecień 2014 r., pomimo że termin wypowiedzenia umowy upływał 31 lipca 2014 r.

Powódka wskazała, że strona pozwana w związku z objawami wskazującymi na powstanie choroby zawodowej powinna przenieść ją do innej pracy z zachowaniem prawa do wynagrodzenia w okresie wypowiedzenia. Skoro więc strona pozwana nie przeniosła ją do pracy na inne stanowisko, nie narażając ją na działanie czynników wywołujących chorobę zawodową, to nie może ona ponosić winy za nieświadczenie pracy, pomimo, że pozostawała w gotowości do pracy.

Dlatego w ocenie powódki, pomimo, że w okresie wypowiedzenia nie świadczyła pracy, zachowała prawo do wynagrodzenia za okres wypowiedzenia, czyli maj-lipiec 2014 r. (k. 2-5).

Odpowiadając na pozew, strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych i kosztów dojazdu pełnomocnika na rozprawę zgodnie z zestawieniem kosztów przedstawionych na rozprawie.

Uzasadniając swoje stanowisko, strona pozwana zarzuciła, że charakter pracy powódki nie wymagał kontaktu z jakimikolwiek czynnikami chemicznymi lub o działaniu uczulającym. Punkt kredytowy, w którym pracowała powódka zlokalizowany był w jednym z marketów i nie znajdował się w bezpośrednim sąsiedztwie działu farb i lakierów lub działu z innymi substancjami chemicznymi.

Ze względu na długość absencji chorobowej przekraczającej 30 dni, przed przystąpieniem do pracy, 2 kwietnia 2014 r. powódka została poddana kontrolnym badaniom lekarskim. Wynikiem badania było stwierdzenie przeciwwskazań zdrowotnych do pracy na dotychczasowym stanowisku pracy. Po 31 marca 2014 r. ze względu na przeciwwskazania lekarskie nie podjęła pracy. Z tego względu, pismem z 14 kwietnia 2014 r. została powódce wypowiedziana umowa o pracę. Pomimo, że nie pracowała, otrzymała wynagrodzenie za kwiecień 2014 r. Natomiast za okres wypowiedzenia nie zostało jej wypłacone wynagrodzenie.

Strona pozwana zaprzeczyła, jakoby w związku z orzeczeniem lekarskim, miała obowiązek przeniesienia powódki do pracy na innym stanowisku pracy. Wbrew twierdzeniom powódki, lekarz prowadzący badania kontrolne nie stwierdził u niej objawów choroby zawodowej i nie wystawił jej stosownego zaświadczenia wskazującego na konieczność przeniesienia jej do innej pracy.

Nie jest więc prawdą, że mogła świadczyć pracę i pozostawała w gotowości do jej świadczenia. Natomiast w związku z orzeczeniem lekarskim, powódka nie mogła zostać dopuszczona do wykonywania dotychczasowych obowiązków. Nie świadczyła więc pracy z przyczyn leżących po stronie pracodawcy lecz z przyczyn leżących po jej stronie. Nie nabyła więc prawa do wynagrodzenia za sporny okres (k. 44-49).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny.

Powódka, M. Z., była pracownikiem strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W., od 2 czerwca 2008 r. 31 lipca 2014 r., zatrudnionym w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku sprzedawcy usług finansowych.

Zgodnie z art. 3 umowy o pracę wynagrodzenie powódki było płatne w terminie do ostatniego dnia miesiąca kalendarzowego.

Dowody:

- akta osobowe powódki

Powódka świadczyła pracę w punkcie kredytowym strony pozwanej znajdującym się w markecie budowlanym (...) we W.. Pracowała na zmiany: od 08:00 – 16:00; od 12:00 – 20:00 lub od 13:00 – 21:00. Do jej obowiązków należała sprzedaż usług finansowych na terenie marketu.

Od 28 grudnia 2014 r. do 31 marca 2014 r. przebywała na ciągłym zwolnieniu lekarskim, po zakończeniu którego została skierowana przez stronę pozwaną na kontrolne badania lekarskie.

Badania zostały przeprowadzone 2 kwietnia 2014 r. W karcie badań lekarz odnotował następujące choroby:

- układu oddechowego – dychawica oskrzelowa (luty 2013 r. skierowano do dermat. i wk. testów płatkowych),
- skóry/uczulenia – od około roku zmiany na skórze rąk o charakterze wyprysku, szczególnie na grzbietach dłoni, w listopadzie 2013 r. zmiany.

Jednocześnie, wobec przeciwwskazań zdrowotnych, powódka została uznana za niezdolną do pracy na stanowisku sprzedawcy usług finansowych.

Zaświadczenie lekarskie zostało przez powódkę niezwłocznie przedłożone stronie pozwanej.

W związku z uzyskanym orzeczeniem lekarskim, od 3 kwietnia 2014 r. powódka nie została dopuszczona przez stronę pozwaną do świadczenia pracy.

Dowody:

- Zeznania świadka T. T. złożone na rozprawie 23.09.2015 r.,
- Kserokopia skierowania z 01.04.2014 r. na badania profilaktyczne – karta 15,
- Kserokopia karty badania profilaktycznego – karta 16-25
- Kserokopia zaświadczenia lekarskiego – karta 25
- Kserokopia wypowiedzenia umowy o pracę – karta 27
- Kserokopia wydruku korespondencji mailowej – karta 28-30
- przesłuchanie powódki k. 361-363

Pismem z 14 kwietnia 2014 r. strona pozwana wypowiedziała powódce umowę o pracę z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia, który upłynął 31 lipca 2014 r. Przyczyną wypowiedzenia umowy była niezdolność powódki do wykonywania pracy na stanowisku sprzedawcy usług finansowych, wobec przeciwwskazań zdrowotnych, stwierdzona zaświadczeniem lekarskim z 2 kwietnia 2014 r. i braku możliwości powierzenia pracy na innym stanowisku wobec braku takich stanowisk w punktach kredytowych.

Od 3 kwietnia 2014 r., aż do końca okresu wypowiedzenia powódka była nieobecna w pracy, nie świadczyła pracy.

Powódka wносиła do pracodawcy o to, aby podjąć zatrudnienie na stanowisku w innym miejscu pracy tj. w innym markecie, np. w położonym obok marketu (...), lecz pracodawca wskazał, że nie ma takiej możliwości.

Dowody:

- Zeznania świadka T. T. złożone na rozprawie 23.09.2015 r.,
- przesłuchanie powódki k. 361-363

- akta osobowe powódki

Strona pozwana wypłaciła powódce wynagrodzenie za miesiąc kwiecień 2014 r. Nie wypłaciła natomiast wynagrodzenia za maj-lipiec 2014 r.

Dowody:

- przesłuchanie powódki k. 361-363

Po przeprowadzonych kontrolnych badaniach lekarskich powódka zgłosiła podejrzenie wystąpienia u niej choroby zawodowej.

Powódka wezwała również stronę pozwaną do wypłaty wynagrodzenia za okres wypowiedzenia w łącznej wysokości 5.520,00 zł.

Strona pozwana nie uznała jednak, aby rozpoznane u powódki schorzenia powstały w związku ze świadczoną pracą i podtrzymała stanowisko, że nie przysługuje jej wynagrodzenie za pracę, gdyż od maja-lipca 2014 r. nie świadczyła pracy.

Dowody:

- Kserokopia pisma (...) z 16.04.2014 r. – karta 26,

- Kserokopia pisma powódki z 03.09.2014 r. wraz z zpo – karta 31-33,

- Kserokopia pisma strony pozwanej z 30.09.2014 r. – karta 34-35.

W związku z podejrzeniem u powódki choroby zawodowej trwało postępowanie prowadzone przez Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w W. w sprawie o ustalenie choroby zawodowej u powódki.

Orzeczeniami z dnia 1 marca 2016r. nr (...) i z dnia 1 marca 2016r. nr (...) Wojewódzki Ośrodek Medycyny Pracy w O. uznał, że brak jest podstaw do rozpoznania choroby zawodowej u powódki.

Dowody:

- Kserokopia protokołu (...) z dnia 23.01.2015 r k. 69-74

- fotokopia orzeczenia z dnia 1 marca 2016r. k. 172-176

U powódki nie stwierdzono choroby zawodowej, którą podejrzewano od dnia 4 kwietnia 2014 r. (podejrzenie astmy oskrzelowej i alergicznego kontaktowego zapalenia skóry).

Dowody:

- opinia biegłego sądowego specjalisty medycyny pracy k. 234

Sąd Rejonowy zważył co następuje.

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Powództwo powódki w niniejszej sprawie obejmowało roszczenie o zasądzenie kwoty 5.520 zł tytułem wynagrodzenia za okres od dnia 1 maja 2014 r. do dnia 31 lipca 2014 r.

Stan faktyczny w zakresie okoliczności przyczyn wypowiedzenia powódce umowy o pracę, tj. braku zdolności do wykonywania pracy na zajmowanym stanowisku był bezsporny. Bezspornym było również to, że powódka nie otrzymała wynagrodzenia za okres maj-lipiec 2014 r. pomimo, że umowa o pracę rozwiązała się z dniem 31 lipca 2014 r.

Istota sporu sprowadzała się więc do ustalenia, czy pracodawca obowiązany był do wypłaty powódce wynagrodzenia za okres od dnia 1 maja 2014 r. do dnia 31 lipca 2014 r., mimo iż w okresie tym powódka nie świadczyła pracy.

W orzecznictwie słusznie wskazuje się, że jedną z kilku istotnych cech stosunku pracy jest obciążenie podmiotu zatrudniającego ryzykiem związanym z organizacją procesu pracy (np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 października 2005 r., sygn. akt I PK 42/05, OSNP 2006 nr 17-18, poz. 267). Ryzyko to określane jest niekiedy jako „ryzyko przedsięwzięcia”, „ryzyko związane z zatrudnieniem” czy „ryzyko gospodarcze”. Uważa się także, że ryzyko pracodawcy obejmuje również ryzyko socjalne, które polega na tym, iż pracodawca – wbrew zobowiązaniowej zasadzie świadczeń wzajemnych – powinien wypłacać pracownikowi wynagrodzenie za pracę również za te okresy, w których obowiązek świadczenia pracy ulega zawieszeniu, a które z woli ustawodawcy zostały uznane za odpłatne (Ł. Pisarczyk, Ryzyko pracodawcy, Warszawa 2008, s. 29).

Jak zauważył Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 stycznia 2014 r. (sygn. akt I PK 150/13, OSNP 2015/3/35) w związku z ponoszonym ryzykiem organizowania procesu pracy, w niektórych przypadkach przewidzianych przez prawo, pracodawca ma obowiązek odsunięcia pracownika od wykonywania obowiązków, które ten dotychczas wykonywał. W myśl art. 229 § 4 k.p. (...) pracodawca nie może dopuścić do pracy pracownika bez aktualnego orzeczenia lekarskiego stwierdzającego brak przeciwwskazań do pracy na określonym stanowisku. Z kolei, w razie stwierdzenia u pracownika objawów wskazujących na powstawanie choroby zawodowej, pracodawca jest obowiązany, na podstawie orzeczenia lekarskiego, w terminie i na czas określony w tym orzeczeniu, przenieść pracownika do innej pracy nienarażającej go na działanie czynnika, który wywołał te objawy, przy czym, jeżeli przeniesienie do innej pracy powoduje obniżenie wynagrodzenia, pracownikowi przysługuje dodatek wyrównawczy przez okres wynoszący maksymalnie do 6 miesięcy (art. 230 k.p.). Podobne rozwiązanie zostało przewidziane w art. 231 k.p., zgodnie z którym pracodawca na podstawie orzeczenia lekarskiego przenosi (bezterminowo) do odpowiedniej pracy pracownika, który stał się niezdolny do wykonywania dotychczasowej pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej i nie został uznany za niezdolnego do pracy w rozumieniu przepisów emerytalno-rentowych. Dopuszczenie pracownika do wykonywania obowiązków zawodowych wbrew powyższym zakazom - w zależności od okoliczności konkretnego przypadku - może stanowić zewnętrzną przyczynę wypadku przy pracy (tak w odniesieniu do zakazu przewidzianego w art. 229 § 4 k.p. przyjął Sąd Najwyższy w wyrokach z dnia 17 listopada 2000 r., II UKN 49/00, OSNAPiUS 2002 nr 11, poz. 275; z dnia 7 lutego 2006 r., I UK 192/05, Monitor Prawa Pracy 2006 nr 5, s. 269; z dnia 12 listopada 2008 r., I UK 96/08, LEX nr 678010 oraz z dnia 18 sierpnia 2009 r., I PK 18/09, Monitor Prawa Pracy 2010 nr 5, s. 256; LEX nr 528154).

W niniejszej sprawie bez wątplenia uznać należy, że strona pozwana przez odmowę dopuszczenia powódki do wykonywania jej dotychczasowych obowiązków spełniła obowiązek nałożony na pracodawcę przez art. 229 § 4 k.p. Podkreślić należy jednak, że orzeczenie lekarskie lekarza medycyny pracy wskazywało na przeciwwskazania do wykonywania pracy jedynie na określonym stanowisku, natomiast nie było przeszkód do wykonywania pracy na innym stanowisku.

U powódki nie stwierdzono więc niezdolności do wykonywania jakiejkolwiek pracy zarobkowej.

Strona pozwana mogła zatem, nie naruszając zasad bezpieczeństwa i higieny pracy, powierzyć powódce wykonywanie innej pracy, adekwatnej do jej kwalifikacji zawodowych i zgodnej z zaleceniami lekarskimi. Sąd dał wiarę powódce, że strona pozwana miała możliwość powierzenia jej pracy w innym miejscu, gdzie nie istniało ryzyko związane z kontaktem z materiałami chemicznymi, np. w sąsiednim markecie. Strona pozwana nie wyjaśniła, dlaczego nie powierzono powódce innego stanowiska pracy, nie podjęła nawet próby powierzenia jej innego stanowiska pracy.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w cytowanym wyroku z dnia 7 stycznia 2014 r. (I PK 150/13), które to stanowisko Sądu Najwyższego Sąd w niniejszym składzie w pełni podziela: „.... w sytuacji, gdy pozwany pracodawca z przyczyn

obiektywnych taką możliwością nie dysponował (...) należy przyjąć, że zaktualizowało się ryzyko socjalne pracodawcy powodujące powinność wypłaty pracownikowi wynagrodzenia, mimo nieotrzymania od powoda świadczenia ekwiwalentnego (pracy). Taki przypadek stanowi odstępstwo od podstawowej reguły wyrażonej w art. 80 zdanie pierwsze k.p., zgodnie z którą wynagrodzenie przysługuje za pracę wykonaną. Odstępstwo to jest jednak przewidziane w art. 81 § 1 k.p. (...).

Przepis art. 81 § 1 k.p. stanowi, że pracownikowi za czas niewykonania pracy, jeżeli był gotów do jej wykonywania, a doznał przeszkód z przyczyn dotyczących pracodawcy, przysługuje wynagrodzenie wynikające z jego osobistego zaszeregowanie, określonego stawką godzinową lub miesięczną, a jeżeli taki składnik wynagrodzenia nie został wyodrębniony przy określaniu warunków wynagradzania – 60 % wynagrodzenia. W każdym przypadku wynagrodzenie to nie może być jednak niższe od wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę, ustalanego na podstawie odrębnych przepisów.

Przepis art. 81 § 1 k.p. nie uzależnia wypłaty wynagrodzenia od tego, jaka była pierwotna przyczyna decyzji pracodawcy odmawiającej przyjęcia świadczenia pracy od pracownika. Przyczyna dotycząca pracodawcy, o której mowa w cytowanym przepisie, nie musi być koniecznie zawiniona w sensie przypisania subiektywnej winy osobom działającym w imieniu pracodawcy. Użyte w cytowanym przepisie „przeszkody z przyczyn dotyczących pracodawcy” nie mogą być rozumiane wąsko jako „przyczyny spowodowane przez pracodawcę” lub „przyczyny zawinione przez pracodawcę”. Przeszkody uniemożliwiające wykonywanie pracy mogą być na potrzeby rzezonego przepisu podzielone na przeszkody dotyczące pracownika i przeszkody nie dotyczące pracownika. Jedynie zaistnienie przeszkód dotyczących wyłącznie pracownika wyklucza zastosowanie art. 81 § 1 k.p. (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 stycznia 2014 r., I PK 150/13).

Nie można zgodzić się z argumentacją strony pozwanej, jakoby przyczyny, które spowodowały niedopuszczenie powódki do pracy, tkwiły wyłącznie po stronie pracownika (wynikały ze stanu jej zdrowia). Przeszkoda w wykonywaniu pracy przez powódkę istniała wcześniej, kiedy stwierdzono u powódki przeciwwskazania zdrowotne do wykonywania pracy na określonym stanowisku, natomiast przyczyna niedopuszczenia pracownika do wykonywania pracy dotyczyła pracodawcy (była niezawiniona przez pracownika), bowiem to pracodawca ponosi szczególne ryzyko związane z hipotetyczną utratą przez pracownika przymiotów koniecznych do wykonywania określonej pracy. Powódka w sposób bardzo wyraźny wyrażała zamiar wykonywania pracy na innym stanowisku, odpowiedniej do swych kwalifikacji, pozostając do dyspozycji pracodawcy. Gotowości powódki nie kwestionowała strona pozwana, która twierdziła jednak, że nie miała prawnego obowiązku powierzania powódce innej pracy niż powódka wcześniej wykonywała.

W ocenie Sądu, wbrew twierdzeniom strona pozwana, pomimo, że powódka nie miała stwierdzonej orzeczeniem lekarskim choroby zawodowej, pracodawca miał obowiązek przeniesienia powódki do innej pracy, nie narażającej na działanie czynnika szkodliwego.

Bez znaczenia dla rozstrzygnięcia było to, że z orzeczenia lekarskiego z 2 kwietnia 2014 r. nie wynika, aby niezdolność do pracy powódki mogła wynikać z podejrzenia powstania choroby zawodowej. Bez znaczenia było również to, że ostatecznie w trybie administracyjnym choroba zawodowa powódki nie została potwierdzona decyzją administracyjną.

Swój obowiązek wypłaty wynagrodzenia za okres, kiedy powódka nie mogła świadczyć pracy pracodawca potwierdził dodatkowo wypłacając powódce wynagrodzenie za kwiecień 2014 r.

W ocenie Sądu w sytuacji, gdy powódka oznajmiła pracodawcy gotowość do wykonywania pracy, ale nie została do niej dopuszczona z powodu przeszkody leżącej po stronie pracodawcy (niemożność zaproponowania powódce stanowiska pracy adekwatnego do jej kompetencji i stanu zdrowia) a zachowała zdolność do wykonywania innej pracy niż przeciwwskazana w zaświadczeniu lekarskim, to roszczenie o zapłatę wynagrodzenia za czas niewykonywania pracy ma uzasadnienie w art. 81 k.p.

Okoliczność, że strona pozwana nie miała możliwości powierzenia powódce pracy innej niż przeciwwskazana, odpowiadającej jej kwalifikacjom i możliwościom, nie zwalniała pracodawcy z obowiązku zapłaty powódce wynagrodzenia, mimo iż pracodawcy nie można w tych okolicznościach przypisać winy. To pracodawca ponosi bowiem ryzyko w związku z zatrudnieniem pracownika, w tym także ryzyko utraty przez pracownika przymiotów koniecznych do wykonywania danej pracy (istnienia przeciwwskazań zdrowotnych do pracy na danym stanowisku). Z tej przyczyny powodowi przysługuje wynagrodzenie określone w art. 81 § 1 k.p.

Z uwagi na powyższe w pkt I sentencji wyroku Sąd zasądził od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 5.520 zł tytułem wynagrodzenia wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od:

- kwoty 1.840 zł od dnia 01 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty;

- kwoty 1.840 zł od dnia 01 lipca 2014 r. do dnia zapłaty;

- kwoty 1.840 zł od dnia 01 sierpnia 2014 r. do dnia zapłaty.

Jak wynika z treści umowy o pracę, powódka miała mieć wypłacane wynagrodzenie do ostatniego dnia każdego kolejnego miesiąca, dlatego też, Sąd zasądził odsetki ustawowe od pierwszego dnia każdego kolejnego miesiąca.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie, Sąd ustalił głównie w oparciu o dowody z dokumentów niekwestionowanych przez strony i niebudzących żadnych wątpliwości, które zostały sporządzone w przewidzianej formie, a ich autentyczność, nie została skutecznie zakwestionowana przez strony w toku postępowania. Pomocniczo posiłkując się zeznaniami świadka oraz powódki.

Oceny zeznań świadka oraz powódki, Sąd dokonał w kontekście całego zebranego w sprawie materiału dowodowego. Sąd dał wiarę tym zeznaniom, aczkolwiek z uwagi na charakter sprawy, nie miały one tak istotnego znaczenia.

Wskazać należy, że spór w niniejszej sprawie dotyczył w zasadzie stanu prawnego, a nie okoliczności faktycznych.

W ocenie Sądu, wprowadzie ustalenia biegłego sądowego sąd uznał za prawdziwe, lecz w ostatecznej ocenie materiału dowodowego, nie miały one znaczenia dla rozstrzygnięcia.

Sąd dzieląc ocenę dokonaną przez biegłego sądowego, że faktycznie u powódki nie stwierdzono choroby zawodowej. Natomiast bez znaczenia były dalsze twierdzenia opinii, gdyż ocena, czy powódce należy się wynagrodzenie za sporny okres pozostawała poza kompetencją biegłego sądowego.

Na podstawie art. 477² § 1 KPC wyrokowi w pkt I Sąd nadał rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 1 840 zł, zgodnie z kwotą jednomiesięcznego wynagrodzenia powoda, o czym orzeczono jak w pkt II sentencji wyroku.

Orzeczenie o kosztach w punkcie III sentencji wyroku, znajduje podstawę w treści art. 98 § 1 k.p.c. zgodnie z którym, strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu).

W niniejszej sprawie kosztami poniesionymi przez powódkę były koszty wynagrodzenia pełnomocnika ją reprezentującego, które, zgodnie z § 11 ust 1 pkt. 2 w zw. z § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 461) w zw. z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. poz. 1804) mówiącym, że do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia stosuje się przepisy dotychczasowe do czasu zakończenia postępowania w danej instancji, wynosiły 900,00 zł.

W pkt III sentencji wyroku, działając na podstawie art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U.2014.1025) Sąd nakazał stronie pozwanej uiszczenie na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w łącznej kwocie 781,32 zł, na którą składają się kwoty: opłata od pozwu - 276 zł, plus koszt stawiennictwa świadka T. T. (k. 101) oraz koszt opinii biegłego 360,32 zł (k. 236)